

Neděle 6.11.2011 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Ř 12,1-2: „Nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“

Říká se, že anglický král Jindřich V. napomínal svého syna, korunního prince, když udělal něco nesprávně, slovy: „*Můj drahý synu, pamatuj na to, kdo jsi.*“ – Myslím, že podobným způsobem mluví někdy rodiče se svými dětmi, když je vyprovází do školy, posílají na školní výlet nebo třeba na dorostový tábor a záleží jim na tom, aby se chovaly slušně. Asi se shodneme na tom, že v některých situacích potřebujeme něco podobného slyšet i my dospělí. Jako věřící lidé si dnes nad Bibli připomínáme, že jsme takovými královskými dětmi, od kterých Bůh čeká, že se budou chovat moudře a správně. Když jsme uvěřili v Ježíše Krista a odevzdali svůj život Bohu, snažíme se žít tak, abychom nedělali Pánu Bohu ostudu. Tímto směrem ukazuje dnešní text z dopisu křesťanům do Říma.

1. „Nepřizpůsobujte se tomuto věku“

Už malé děti z křesťanských rodin na pískovišti nebo na dětském hřišti zjišťují, že „venku“ platí jiná pravidla než „doma“. Když se nehádají s jinými o hračky a houpačku nebo neodstrčí jiné dítě od skluzavky, tak se na ni nedostanou. Sbíráni dalších zkušeností pokračuje ve škole, kde skoro všichni spolužáci mluví sprostě, podvádějí a posmívají se těm, kdo se chovají slušně a jsou poctiví. *Děti se ptají*: kde je to správně, doma nebo ve škole? Stojí za to chovat se ve škole jako doma anebo je lepší se chovat jinak doma a jinak ve škole? To jsou vnitřní konflikty, do kterých se velmi brzy dostávají naše děti a které se mohou stát pro ně brzdou na cestě k osobní víře. Už na tom hřišti a ve škole jsou pod velkým tlakem, aby se přizpůsobily. Ovšem tlak ke konformnímu způsobu myšlení, mluvení, chování a jednání na dětském hřišti nekončí! Prostřednictvím reklamy a různých médií pocítujeme neustálý tlak na každém kroku všichni. Různými kanály se nám vnucuje to, co je podle tvůrců módy, zábavy, veřejného mínění, výrobců aut i filmových producentů zrovna „in“. A co není „in“, je „out“. A kdo je „out“, toho neberou ostatní úplně vážně... Naše doba hodně dá na to, co je vidět. Ovšem za tím vším je určitá životní filozofie. Je to *ideál* krásy, úspěchu a užívání života, který se lidem předkládá jako ten správný. Jsou za tím *cíle*, ke kterým mají lidé směřovat, jako bohatství, moc a sláva, a *měřítko*, podle kterých se mají řídit (*okamžitý prospěch, chvilková radost a osobní spokojenost*). Bůh má pro nás ovšem vyšší ideály, lepší cíle a správnější měřítko.

Jako křesťané se se směřováním našeho světa ztotožnit nemůžeme, protože nás odvádí od Boha a od Krista. Přesto ze světa, který není nakloněn ani víře ani křesťanství, neutíkáme. Je to místo našeho života i naší služby. Žil v něm náš Pán a žil jako Boží člověk. Ovšem je třeba poctivě přiznat, že to už dávno není svět podle Boží vůle, ve kterém bylo na začátku všechno dobré. Vládne zde „kníže tohoto světa“, ďábel, který se snaží lidi oklamat a vnutit jim přizemní cíle, nízké pohnutky a sobecké zájmy. Lidé jsou tím zmateni, ztrácí přehled a životní smysl se jim zúží na uspokojování pudů, tužeb a přání.

2. Život proti proudu

Podle apoštola Pavla je cestou ke správnému postoji vnitřní proměna, *obnova mysli*. Je to určitě moc dobře, že Pavel mluví přímo o rozumu, řecky NOUS, protože cesta k jednání vede přes myšlení. Potřebujeme nový pohled na život od Boha, nová měřítko, nové myšlenky,

abychom se mohli nezávisle a svobodně rozhodovat a odmítnout ty tlaky a nároky, které nás táhnou zpátky do různých závislostí. Náš Bůh a Pán od nás nečeká nějaké okázalé protesty. Nový život s Kristem má pozitivní obsah. Potřebujeme mít jasno, v jakém světě žijeme a jeho ideály, cíle a měřítko nepřebírat. Ale pak máme také vědět, k jakému životu nás Bůh v Ježíši Kristu povolal, a k takovému životu směřovat... Duchem svatým obnovená mysl má vliv na všechno, co děláme. Díky Božímu působení se *ideálem* našeho života stává oslava Boha a služba Jemu. Když se rozhodujeme pro určité povolání, zakládáme rodinu, vychováváme děti nebo plánujeme život, neptáme se předně, jak se nám to hodí a kolik peněz a štěstí nám to přinese. Zajímáme se o to, jak svým životem můžeme oslavit Boha. *Měřítkem* toho, co děláme, není okamžitý prospěch a osobní výhody, ale to, zda je to dobré, správné a v souladu s Boží vůlí. Pro většinu z nás je to sice samozřejmost, ale pro úplnost uvedu, že k poznání Boží vůle nám pomáhá Bible. V ní slyšíme, co je správné, dobré, moudré a co se líbí Bohu. A kde je pak vidět rozdíl mezi křesťany a společností?

3. Hledání Boží vůle a život podle Boží vůle

a) Osobní příklad. Jsem přesvědčen, že jednou z výrazných vlastností křesťanů, kterou se liší od ostatních, je pravdomluvnost, pravdivost a důvěryhodnost. Dnešní svět je přímo prolezlý nepoctivostí, nesolidností a nespolehlivostí. Setkáváme se s tím na každém kroku a čím stojí lidé na společenském žebříčku výše, tím je to nápadnější a smutnější. Rozčiluje nás to u řemeslníků, obchodníků, poslanců, politiků a dalších osobností. Křesťané by měli být jiní: měli by říkat pravdu a působit důvěryhodně...

b) Manželství a rodina. Další příklad křesťanské odlišnosti a jinakosti by měli lidé vidět v manželstvích a rodinách věřících. V mnoha případech vstupují lidé do manželství s představou, že si každý bude užívat života, svobody, volnosti, jak to jen bude možné (se svým partnerem nebo s někým jiným). Křesťané se oproti tomu hlásí k ideálu věrnosti, lásky a oběti. Jako věřící nemáme patent na kvalitní a fungující manželství. Máme leckdy problémy jako ostatní. Ke stabilním manželstvím máme ovšem díky Boží milosti a víře blíž. Boží odpuštění nám pomáhá odpouštět a vzájemné odpuštění je základem obnovy vztahů a delší životnosti manželství. Své děti se snažíme vychovávat v duchu evangelia a předávat jim hodnoty a principy, které se osvědčily a pomáhaly nám.

c) Práce. V našem světě šéfové u svých pracovníků velice oceňují píli, ochotu, iniciativu a loajalitu. Nemyslím si, že se takoví lidé mezi nevěřícími nenajdou. Určitě je mnoho takových, kteří jsou pro firmu, ústav, podnik nebo organizaci darem. Ovšem pokud jsou ve firmě křesťané, neměli by chybět právě mezi těmi nejlepšími...

d) Společnost, politika. Naše společnost je nemocná. Její nemoci jsou lhostejnost, sobectví, touha po bohatství, po moci a po slávě. Lidé jdou za svými cíli bezohledně a bezostyšně. Jejich jediným zájmem je užívat života, bavit se a uspokojit všechna přání a tužby. Zvlášť nebezpečnou, smrtelnou nemocí je *korupce*. Slyšíme o ní ve velkém na úrovni ministerstev u státních zakázek, slyšíme o korupci v justici, policii, armádě, na úřadech a je nám z toho špatně... Nakonec se s tím setkáváme ve svém postavení a cítíme se naprosto bezmocní. Co můžeme jako křesťané dělat? Můžeme a máme se modlit, v některých situacích se musíme ozvat a sami musíme vždy jednat transparentně. Nemáme velký vliv, ale máme velkého Boha. Jemu vše svěřujeme a o Jeho pomoc prosíme. Pán Ježíš Kristus nás v tomto světě potřebuje. Jako zrcadlo, ve kterém mohou lidé uprostřed starého světa vidět už odlesk světa nového, Božího království, kde vládne spravedlnost, pravda a láska. (Bronislav Kaleta)